

gospodinje ni duha ne sluha! — poldan odzvoní, lačni šolarčki čakajo jedila — al tudi od jedila ni duha ne sluha! Sedaj še le vidijo, da je gospodinja, kateri so ravno ene dni poprej svoje plačilo odrajtali, vse svoje kópita pobrala in šla rakom žvižgat; kam? ne vémo. Ko bi samičica ta ne slula za kaj krotko ženico, bi mislili, da jo je pust pobasal.

Novičar iz raznih krajev.

Milan je še zmiraj stanovanje presv. Cesarja in Cesarice in se obnaša do Nj. Veličanstev tako, da celó v Turinu izhajoči časnik „Armonia“ pravi sledeče: „Na Dunaji, kjer je vse v skerbi bilo, kako bojo Cesarja v Milani prejeli, zamorejo sedaj pač veseli biti; boljši sprejem se ne more skor misliti.“ Dokaj se sicer govori od tega — piše „Triest. Zeit.“ — da je policijsko vodstvo za potrebno spoznalo nekterim nezadovoljnejšem veleti, naj se za ta čas podajo na deželo na svoje grajšine; al to se je le zgodilo, da se v okom pride tudi malemu kljubovanju, ki bi ga bile morebiti tam pa tam razodevale te osebe. — Po ukazu c. k. ministerstva se imajo v mestne občne bolnišnice (špitale) vsi bolniki brez vsega razločka jemati, ktere pripelejo tje in imajo spričalo zdravnikovo, ali kateri pridejo peš in jih zdravnik bolnišnice za bolne spozná. Na to, ali bolnik spada pod okolico bolnišnice ali ne, in ali more plačati ali ne, se nima v takih okolišinah gledati. — „Triest. Zeit.“ piše, da šine po železnici na Krasu bojo berž ko ne še prihodnji mesec vse položene, in gotovo je, da prihodnje poletje bo železnica med Ljubljano in Terstom že odperta; poslopja na postajah bojo pa letos le za silo dodelane; za to železnico naročenih 40 hlaçonov ali, kakor našinci pravijo, lukamatijev (lokomotivov), bojo fabrike že letos izdelale; 16 za vožnjo ljudi jih pride iz Eslinga na Virtemberskem, po 26.266 gold. eden, 24 za vožnjo blaga pa jih bojo naredili deloma v Eslingu po 31.666 gold., deloma pa v Novem mestu blizo Dunaja po 36.090 gold. enega. Teržanji pozivljajo Ljubljančanje, naj skerbé za napravo novih magazinov za blago, ker izperva, dokler ne bojo železnice na Koroško in Horvaško dodelane, se bo kupičilo v Ljubljani veliko blaga. — Avstrijska armada bode začela Moldavo in Valahijo perve dni sušca zapuševati in ju zapustila čisto do 24. sušca. — Turška vlada je izgotovila novo deržavno osnovo Moldave in Valahije; od zedinjenja noče nič vediti. — V Parizu ni še zmiraj nobene druge govornice kakor od morivca škofovega, ki je še živ. Čedalje več glasov se zdaj sliši, da Vergèr ni zdrave pameti. Tudi papežev poslanec in pa škof Tripoliški (pomočnik pariškega škofa in unuk umorjenega) sta se nek podala k cesarju, ga prosit, naj pomilosti norega hudodelnika. Vergèr za terdno pričakuje, da ga bo cesar rešil smertne kazni, zato je svojemu očetu naročil, naj mu oskerbí gorkejo obleko za zimo. 4 strani dolgo pismo, ki ga je pisal cesarju, je, kakor „Volksfr.“ po časniku „Droit-u“ piše, sploh pohlevno pisano, vendar pravi, „da kristijanstvo potrebuje prerojstva in da nižja duhovšina se mora oprostiti jarma svojih višjih. Da ga je sodnija k smerti obsodila, se ne čudi, ker smert velikega gospoda terja veliko sodbo. Al to — blodi — je zadosti; vse drugo bi bilo krivično in nepolitično.“ H koncu pravi, da pričakuje namesto smerti „častnega pregnanstva!“ Ker je Vergèr prošnjo predložil višji overžni sodni, ne bo pred svečnico sodbe konec.

Volk Rimljan.

(Po narodni basni).

Volku pristudi se stan, na misel mu pride prememba,
V temnem logu sedé sam sábo si tak beseduje:
„Kaj bi jaz volk še dalje moril živali po zemlji?
Pojdem drugam, popotoval bom do mogočnega Rima,
Rimljan biti želim, zakaj bi se klatil potuhnjeno tukaj?“

Reče — in mož beseda podá se na pot do mogočnega Rima.
Gré in na poti dobí prasico; prasica se zgane.
Viditi strah ji velí: „Ne boj se nikar me, klapača!
Svinj ti ne bodem moril, ne menim se več za prasice,
Jaz bom Rimljan postal.“ To reče in dalje odide.
Gré in gredoč naletí na kozla po sreče naklombi;
Kozel dergeče strahú in se trese po celem životu;
Vidi to volk pa mu reče: „Čemú se bojiš in trepečeš?
Kaj bi se bal, ti bradač? ne bom te klal in mesaril,
Kozlov ne bodem moril, se ne menil za take smerduhe,
Jaz bom Rimljan postal.“ To rekši odpotuje dalje.
Dolgo ne hodi in spet naletí na kobilo na paši,
Starko pa strah spreletí, da herže in bje s kópitom,
Dviguje grivo na vis, trepetá ti po celem životu.
Toli jo volk govore: „Ne boj se me, meršava kljusa,
Klal ne bodem kobil, več menil za take se gure,
Jaz bom Rimljan postal.“ To reče in k Rimu odide.
Potuje dva tri dni; zdaj prime ga lakota huda.
Misli si: Kdo vé kje je še Rim! in, al si ga vidil!
Pustil je Rim pa se vernil nazaj po ravno ti poti.
Spet kobilo dobí, ko se sivka na travniku pase,
Volka je več ni strah, saj djal je, da bo se porimčil.
K nji stopivši velí: „Zaklal te bodem, kobila.“
„Ti me zaklati ne smeš — mu zaverne — kajti si Rimljan!“
„Rimljan bil al ne bil, zaklati te vendar le mislim.“
Reče to volk, in strah in terpet prevzame kobilo,
Pa se le vendar zavé, in dobivši besede mu reče:
„Ljubi moj volk, véš kaj, ker biti ne more drugač že,
Da me le bodeš zaklal, počaki nekoliko vendar,
Da se kaj odebelim in postanem tolstomesnata.
Zdaj so me same kosti in rebra mi lahko sošteješ,
Moje mesó, tak pusto, ne bo, le verjemi, okusno.“
Volk se vkaniti dá in gré zapustivši kobilo
Obetajoč da pride nazaj ko se kaj mu otolsti.

Zene in tira ga glad na plan, kjer pustil je kozla,
Kozel je res spet tam, al volka se več ne ustraši.
Al ko mu volk zagolčí: „zravnaj se in spravi se dalje,
Jarec, tvoj čas je minul, na smert se mi zdajci pripraví,
Zdaj zdaj bom te zaklal“, polastí se ga grozno derhtanje,
Strah mu prešine kostí, po herbtu mu lazijo mravlje,
Vendar zbere si um in reče mu tak trepetaje:
„Ti me klati ne smeš, to se Rimljanu res ne spodobi,
Spomni se saj, da nisi več volk, da bi klal in mesaril
Trume ubogih žival, le pomisli, da Rimljan si, Rimljan!“
„Rimljan bil al ne bil, kaj mar, zakoljem te vendar.“
Reče to volk, pomen teh besed prestraši bradača;
Misli si: to ne bo nič, ne dam se klati, in reče:
„Veš kaj, ljubi moj volk, nikar me zdaj še ne kolji,
Lej me, meršav sem, suh, da skozi me viditi moreš,
Slab ti obed bo moje mesó, tak pusto in terdo,
Koda bi bilo ti zob in želodec si lahko pokvariš,
Čaki, da odebelim, saj lahko prideš pozneje.“
Spet oslepari se volk in lakoti vkljub mu zanese.
Dalje hití in pride do tam kjer pustil je svinjo.
Še se ne zmeni zato, da se volk ji z novega bliža;
Ali pozvé iz njegovih besed, da žuga nevarnost,
Tak se ustraši da strah ji dvigne na herbtu ščetine,
In nehoté pritira si zdih, in stok ji uide,
Komaj se reva zavé, da volku zakruli besede:
„Ali bi bil ti bedák, če zaklal bi me meršavo svinjo,
Vreden je nekaj špeh; al zdaj ni špeha na meni,
Kaj ti bode ta mast, ta malinka mastí se ne splača,
Komaj dobil boš toliko s krač, da je vredno za usta,
To mi verjemi, da boš se jezil, če mene zakolješ,
Glodal kostí le vendar ne boš, nikoli te to ne nasíti,
Bolj bo pametna ta, da počakaš nekoliko časa,
Da se kaj odebelim in dobim kaj špeha in sala,
Pridí le šlej, obljum, da ne boš se kesal odložitve.“
Volk je verjel in spet se je dal opehariti svinji,
Šel je od nje govoreč: „golčíš prav pametno, svinja,
Dobro se redi tačas in pripraví mi tolste slanine,
Ko se povernem nazaj, Bod' zdrava, in dobro ti tekni!
(Dalje sledí.)

Pogovori vredništva. Gosp. S. J. na D.: Kakor vidimo, se nisva prav razumela. Prišla le dva junaka ne motivirata imena ri—, ker potem bi se smelo r— zvati vsako mesto. Ako pa pride še 3., 4. in 5. in, kakor una dva, vsak kramlja po svoje: je potem pravi r— in kakor nalašč bi bila parodirana potem „Ill.“ Tako pa bi bila tudi popevka sila smešna. Tedaj ni skor nobene prenarredbe treba, le nekterih dostavkov za še tri junake.

naj se berž izpustijo. Ravno tako prizanesem vsem, kateri so zavolj omenjenih hudodelstev še v preiskavi; tudi ti naj se berž izpusté, in za take pravde ustanovljena sodnija v Mantovi naj berž danes vstavi svoje opravila in se razpusti". Lahko je verjeti, da veselje je neizrečeno. Pa še nekaj drugega je, kar je Milance zló ganilo, in to je odgovor Cesarjev, ko so se mu odborniki deželnega namestništva poklonili. „Odkritoserčno mi povejte želje in potrebe svoje dežele“ — je rekel presv. Cesar — „ker ravno to želi moja vlada“. — Sliši se, da 4. svečana mislita Cesar in Cesarica Milan zapustiti, zadnje pustne dni spet v Benetke priti, tu še kakih 8 dni ostati in perve dni marca se domú na Dunaj verniti. — Namesto umorjenega pariškega škofa je, kakor je „novičar“ že enkrat prav povedal, izvoljen véliki škof Tourski, kardinal Marlot, 61 let star gospod in Parizanom prav po volji. „Čeravno je nasprotnik prenapetega „Univers-a“ — pravijo enoglasno pariški časniki — „vendar ni preiskren pridružnik galikanske stranke; v Rimu ga imajo radi, pa tudi cesar Napoleon ga ima rad“. — Ko so še pred kratkem vsi pariški časniki imeli mnogo reči pripovedovati od Vergèr-ja, da celi dan neprenehoma pisari in si komaj jésti privoši, — da ne vžije nič, cesar niso poprej njegovi čuvaji pokusili itd., so sedaj po višjem povelji omolknili vsi časniki. Včeraj je stekel dan, ko je imela višja sodnija Vergèr-jevo pritožbo, da se ni pri porotni sodbi z njim prav ravnalo, ali ovreči ali poterditi. Od cesarja Napoleona se sliši, da ga ni volja, uslišati prošnjo hudodelnikovo. — V Parizu je umerla znana rusovska diplomatikarica knežinja Lieven. — Pravijo, da v Parizu bo zbor zastran švajcarsko-pruske pravde. — Kakor se kaže, se bote angležka in perzijanska vlada, sedaj v vojsko zapletene, na mirni poti porazumele. — Vse se na svetu ponavlja! Kdor si je shranil pratiko od leta 1846, bi mu ne bilo treba letos nove kupovati, ker leti 1846 in 1857 ste si po pratiki popolnoma edine; pa tudi pratiki od leta 1789 ali celó od leta 1705 bi bile letos prav dobre za rabo, če le niste preveč zamazane. Kdor pa si je kupil letošnjo pratiko, jo more svojim unukom zapustiti, ki jim bo leta 1903, 1914, 1925 in 1998 tako dobro služila kakor nova, takrat natisnjena. Tudi v prestopnih letih 1868 in 1936 bote pratiki letošnja in od leta 1846 prav kazale, toda le od mesca susca naprej. Prihodnje leto 1858 bojo pratike od leta 1706, 1779, 1790 in 1847 spet dobre, in ravno te tudi za leto 1915, 1926 in 1999. Stoletna pratika po tem takem ni prazna stvar. — Po najnovejšem številu je v vsem našem cesarstvu skor en milijon judov.

Volk Rimljan.

(Dalje.)

Mine nekoliko dni, pa se spet poverne h kobili. Ona zbojí se na moč, al vendar ji pride na misel, Kak bi dobila sovét, da bi z njim opeharila volka. Preden jo ogovori, že volku tako beseduje. „Vidiš, moj volk, da je prav, da si prej me poslušal, Da si počakal ta čas; lej, zdaj sem lepo debela, Jel boš dobro mesó, boš vidil, ko me zakolješ. Preden umrem, še nekaj želim, kar vem da dovoliš. Dal me je moj gospodar nedavno podkovati znova In kovaču velél na kopito mi leta je vžgati; Kaj je namerjal, ne vem; ljudje so ti muhaste glave! Nogo povzdignem, poglej na kopitu napisano starost, Da boš vedil in znal, kdaj staro zaklal si kobilo; To ni vsakaka stvar, in ponašati bodeš se mogel, Kadar do bratov dospeš, kar nihče ne bo se ti bahal, Koliko staro žival je zaklal; to vredno je nekaj“. „Prav govoriš — volk reče na to — povzdigni nožuro, Da bom letnice bral in pozvedil koljko si stara, Da volkovom povem vernivši se v bratovsko družbo“. Kamen težak odvalé od serca besede kobili, Ker se je dal opehariti volk, in zadnjo desnico Dvigne na vzgor in, lop! ga udari po buči s kopitom, Jój me! da koj se zvalí in stegne vse štiri od sebe,

Toliko da je še živ; al preden se buča zaceli, Prejde nekoliko dni. Al kadar iznova okreva, Zene po mesu ga slja in napoti se k svinji na pašo. Zatrepetá ko naznani okó ji volkovo bližo. Berž se poverne zavest; življenje pustiti je težko! Misli si: veš kaj? daj, goljfatí ga znova poskusi, Dvakrat se že ti je vdal, poskusimo, v tretje gre rado. Preden še reče kaj volk, že svinja začne govoriti: „»Ali si modrih možgan, preljubi moj volk, da natanko Čas si prerajtati znal, kdaj bom se do dobra zredila, Da sem dobila že špeh in dobro prejela slanino; Storil si prav, da si tistega dné me modro poslušal, Da si počakal do zdaj in nisi me kumerne snedel; Danes ti bo, boš vidil, na pol vse bolje dišalo; Dober je bil nasovet, in ki moder je, sluša ga vselej. Vem, da me boš zaklal, braniti se nič ne pomaga, Nekaj te še prositi imam, to boš mi dovolil, Vem, da si blag. Lej, dokaj imam prijatlov in zlahte, Če me ne bode domú, žalovali bodo za mano, In da zastonj ne bodo v skerbéh, kaj neki je z mano, Zgrabi me tí za uhó, da zacvilim in znamenje dam jim“. Zgrabi jo berž za uhó, in svinja se dere na vso moč, Glas ušesa gluší, gluší tak samega volka, Da ti je slep za derhal prešičev in svinj, ki na pomoč Z bliže hité; zaslišale klic so, ki zval je: pomagat! Reveža stergajo skor, vés šantov komaj uteče; Bežal je v gojzd, in kri, ki iz ran mu je seurkoma lila, Delala sled je za njim kervavega britkega bega. Čas je naj bolji zdravnik, zaceli on vsakoršnje rane. Volk se ti berž skolehá in zdrav pozabi nesreče; Pride mu kozel na um, ravná se hipoma k njemu, Vleče ga stari nagon do mesarenja revne živali, Prav govori pregovor rekoč, da navada popada. Kozel, se vé, se zbojí ga na moč, ko ga vidi od daleč. „Sembrana stvar! — govori sam sabo — zdaj bo pa teža, kaj bi tajil? ne diší mi še smert, če me ravno ne straší, Vendar bi živel še rad, da bi to ino uno doveršil. Skušnja veljá; mor'biti dobó se še kaka nastava, Da se vloví, in kesneje obljum, da me nikdar ne najde“. Volk se približa, da on bi začel govoriti, ne čaka. Kdor se méni za čas, tudi čas se méni za njega; Misli si to, in storivši poklon mu potuhnjeno reče: „»Bistri ta um! da bi jaz ga imel, za-nj dal bi ne vem kaj; kak si natanko zadel, da me tista minula je slokost, Ravno sem odebelél in“ — „Molčí“ — mu volk zarentači, Tek besedi ustavivši serdit govori mu razkačen: „Ti bi me rad goljfal, priliznjena brada kozlovska, Tega si ne domišljuj, tud svinja je tak govorila; Céli svet je goljuf, goljufijo je treba poznati! Da bi za njo ne bili v skerbéh prijatli in zlahta, Dal sem rivecu, da smel je naznaniti zlahtnikom svojim, Kaj se je zgodilo z njim; al rivec jih skliče na pomoč, Da sem s težo ušel, al ti me ne boš ogoljfičil. Misliš, da tak sem bedak, da tebe popadem za brado? Tega ne misli nikar; mar misliš, da šleva sem taka?“ Jarcu besede te strah odženó. Zdaj — reče sam sabo — Smo pa na konji; volkač, si že vjet, ne uideš mi nikdar, Sam si se vjel, ne boš ga mesá ti mojega zobal, Če te ne ogoljufam, premenim naj koj se v ne vem kaj. Misli si to in na um mu pride zvijača, pa reče: „»Ljubi moj volk, sam veš da umeten zvijače ni kozel, Da je on kterege že goljufal, le nisi še slišal, Nisi ne slišal ne bral, saj nismo lesičjega roda. Res, da brado za kinč in za kras in za znamnje modrosti Ima nekajko ljudi, al pamet tistih bradačev Krajša je sploh od bradnih kocin; to je vsakemu znano. Škode ti jaz ne želim; al ker se mi smert približuje, Rad bi poslednji ta čas kaj dobrega storil za hudo, Ktero poprej sem storil živé v nečistem življenji; Brat se je meni rodil, ki je živel enako nečisto; Precej tú tam se pase; sit tud on je svoje hudobe, Z mano umreti želi, da se mukam ogne življenja. Stopi ti sred te njive pa rep povzdigni na višek, Eden odspred in eden od zad v te pojdeva z bratom, Ker tak boš dalj sit se enkrat najedši za dvakrat“. Volk pozrešni ni čul od zadnjih druge besede, Da en obéd veljaven za dva ob enem dobil bo; Je li mogoče al ni, kar pravil je jarec, ne misli; Kar mu je rekel, stori; sred njive stopivši povzdigne K nebu svoj rep in derží ga molé netrudoma kvišku. Prideta jarca, in terk! zaletita se v njega na vso moč, Eden od spred in eden od zad, da se hipoma zgrudi, — Komaj je živ, in s težo jo v gojzd polomljeno plazi.

(Konec sledí)

miše“ — vendar je gotovo, da pred ali pozneje se morajo Serbje mu udati, ako nočejo odgovora vsemu svetu dolžni ostati, ali pa reči, „da imamo oči, pa nočemo viditi“. —

Vsakemu izobraženemu Slovincu priporočamo izverstno delo.

Novičar iz raznih krajev.

Iz Milana piše „Triest. Zeit.“, da so presv. Cesar določili 300.000 lir za razširjenje in olepšanje javnih vertov (giardini publici), 30.000 lir pa vsako leto za poprave stolne cerkve sv. Ambroža; dalje so ukazali, naj se kosarna sv. Presede razširi, luka v Komu razširi in globokeja napravi; založbo dvema gledišama so povikšali na 300.000 lir in osnovo novega pokopališča s spominki v Milanu poterdili. — Nasproti poprejšnim novicam, da bota Nj. Vel. Cesar in Cesarica ostala poslednje pustne dni v Benetkah, se sedaj iz Milana piše, da bi utegnila že do 15. t. m. na Dunaj nazaj priti. — Število po unidan oklicani prizanesbi na Laškem (Lombardo-Benečanskem) od Cesarja popolnoma pomilostenih in iz ječ izpušenih znaša po pripovedbah v časnikih okoli 100. — Po novi osnovi velike dunajske živinozdravilske učilnice, ktera je sedaj postavljena v versto vojaških naprav, je živinozdravilski nauk tudi za kovače na 3 leta razširjen; taki kovači pa, ki so se živinozdravstva popolnoma izučili, se v prihodnje ne bojo več imenovali „Kurschmiede“, ampak nižji živinozdravniki (Unterthierärzte), kateri morejo v vojaški službi povikšani biti v versto višjih živinozdravnikov s 900 fl. letne plače. Lep poboljšek! — Železnica med Milanom in Benetkami se hitro izdeluje; tudi veličanska kolodvora v Milanu in Benetkah bota nek kmali dokončana. — Govori se, da poleg železnice na Semerinški gori mislijo poslopj napraviti za vojaško posadko. — Ze davek od povžitkov (Verzehrungssteuer) kaže, da se število prebivavcov v našem cesarstvu čedalje bolj množi; leta 1854 je znesel ta davek v vsem skupaj 27 mil. 800.820 fl., leta 1855 pa že 29 mil. 277.327 fl.; po izkazku zadnjih kvatrov lanskega leta so se ti dohodki še povikšali. — Ker se je, kakor je podoba, svet začasno pomiril, hoče cesar Napoleon svojo armado na miročasni stan djati, in je začasno odpustil 46000 vojakov od službe, 95000 jih je odpustil že poprej. — Vergèr je bil v petek ob glavo djan: vpricho silne množice ljudi se je ob osmih zjutraj odsekana glava zvalila v rudeči jerbas. Telegraf je celó kratko oznanil to novico takole: „Overžna višja sodnija je zaverгла Vergèrovo pritožbo. Danes (30. januarja) ob 8. uri je bil ob glavo djan. Malo serčnosti se je vidilo na njem; omedlel je tako, da so ga mogli na giljotino nesti“. — Še pa ni potihnilo govorjenje od Vergèrovega hudodelstva, ko že vradni časnik Veroneški razglašá drugo enako hudodelstvo iz Napolitanskega, rekoč: „Neki je napadel vélikega škofa Matèrskega; neki korar je hotel braniti in je bil pri tem ranjen“. — 19. dan p. m. se je francozki poslanec grof Morny oženil z zalo rusko kneginjo v Petrovem gradu. — Po več krajih Finskega vlada taka lakot, da ljudje iz drevesnega lubja kruh pečejo.

Volk Rimljan.

(Konec.)

„To je pa vendar preveč, da sem tolikokrat osleparjen, Ni se mi, kar sem živ, še taka nikoli godila; Bilo je v zadnje ta krat; saj menim, da nisem ob um še. Perva žival, ki dobim jo, ne bo se mi zmuzala nikdar.“
To govoreč šantá se plazé po ternjevem logu
Poln bolečin, bolí ga glava na moč, in mozgane
Suče mu nekaj okrog, da vertí se mu zemlja in drevje,
Tudi drugot po životu kostí ga bolé nepreterpno.
Tako plazé potujoč petelina zagleda pod brezo;
Splazi se k njemu, in šavs! ga zagrabi golčec mu besede:
„Ti me pa vkanil ne boš, ker s parklji deržim te dovoljno.“
„Bom te — mu reče kokot — in zakaj da bi tebe ne mogel,
Tega ne vem, ti nesiti žeruh! ki sem vendar lesico,

Naj modrejšo žival, opeharil, ki vas je volkove
Tolikokrat vodila za nos“. Volk čudi se temu.
„Ti si lesici ušel, kak vendar se to je godilo?
Preden požrem te, še to mi povej“. Govori mu petelin:
„Bilo je unega dne, ko sem šel k sosedovim kuram,
Pride lesjak pa me praša rekoč: hoj, kam, petelinček?
Kam? ti bedak, k sosedovim vas, vas k jarcici mladi,
Ki jo je sosed te dni prinesel iz bele Ljubljane.
Ni ti je daleč okrog tak lepe in zale kokoške,
Kradi jo živa mladost in lepša jo taka lepota,
Da ti jo vsaka kokoš, ki so nje tovaršice in družje,
Gleda po strani srepó, češ, ti pritepenka nevgodna,
Da bi te snedel kregulj al vrat ti zavila lesica,
Preden prinesla te k nam je kriva sovražna osoda;
Komaj izlezla 'z lupin, nam že peteline spodriva,
Vsak le za njo obrača oči preziraje nas druge,
Nosi pokonci greben in šopiri se vse po gosposki,
Možki ko mlad ofeir zakrivljeno sabljico suče,
In skaklja poln sladkih besed ko kak gospodičie
Krog pritepenke, da skli kokoši, to viditi, v serce“.
Votka besede te vžgó, zaželi po slavi enaki,
Sline se mu pocedé, al ne po kokotovem mesu,
In samoljub, ki je bil, ga mikavne prevzamejo misli:
„Rimljan, sem rekel, da bom; že dolgo je kar sem od doma,
Pa se vernivši domú bom možko vertil po gosposki.
Kar je mladih volkulj vse gledale bodo za mano,
In volčiče to kaj pojezi, da obernil od njih sem mladenke,
To ti bo“ — Smuk! odleti na drevó mu petelin,
Kikiriki, jo zapoje na glas, in se volku nasmeja.
Volk ves v misli vtopljen je pozabil ga deržati terdo,
Parklje odpre nevedoč, in petelin, to spaziti, beži!
Smukne na hrast in golci: „Volk, al sem te vkanil!
Vidiš ga, kakšen bedak si le ti; mar pravil ti nisem,
Da te prevaril le bom, pa mi nisi verjel na besede.
Nisi ne mene dobil, ki si mislil me že za pečenko,
Ino povesti ne veš, ki si želel jo zvediti vendar,
Kak sem lesico navil, ki modrejša od tebe je stokrat;
Tudi je zdaj ne povem; če pa mika te zvediti vendar,
Pojdi, naj ti pové jo čbelar, ker njemu sem bila
Jo naznanila takrat, ko je roj ogreboval peti.
Vendar ne misli nikar, da drugač bi ne bila te mogla;
Še znam dosti zvijač, da take prevarim neume!“
Tak se jezíci kokot in pripravlja ga v sram in sramoto,
Škače z drevesa naprej na drevó in od veje do veje.
Volk goljufan zaberne okó po strani na njega.
Jezem pobere se v gojzd govoreč sam sebi besede:
„Oče moj Rimljan ni bil, pa živil se vendar je dobro,
Tudi ni bil fiškal, da prebiral bi pose kobilam,
Merjevec tudi ni bil, da bi kozlom njive premerjal,
Tudi ni bil muzikáš, da bi godel prešioem in svinjam,
Pa se je dobro živil in doživel do starosti lepe.
Naj pa nikar še jaz ne bom; že prav mi je bilo;
Al ne jezé me še nič vse moje peklate nezgode,
To me jezí in le-to mi je žal, da me tam le na hrastu
Ta potepuh je goljfal, ki ni vreden, da volk ga pogleda.
Lepa je ta, moj volk, zdaj drugega nič ne zaslužim,
Kakor da lopí me kdo spod tega le hrasta s sekíro
Tak po čepinji, da koj se zvalim in nikdar ne vstanem“.
Komaj to izgovori, že vdari kmetavs ga po buči,
Da se zvali in zgrezne na tla s prebito čepinjo.
Komaj imel je še čas, da izustil je take besede:
„Ta je ta lepa, da zdaj še seboj se ne sme govoriti,
Daleč dognal si jo, svet, mor'biti da enkrat še pride.
Da bo še misliti greh“ — in smert mu prestriže besedo.
Zdaj je pa Rimljana konec, ki dal ti je ukov en lonec;
Komur pa to ni dovolj; kdor hoče še večo natančnost,
Pride naj k meni, povem mu z novega stvarico vsako,
Ker na lesniki tičé sem gledal umirati volka,
Vidil tedaj sem nezgodo, ki volk jo je mogel terpeti;
Ker me pa silil je smeh in sem volku privoščil nesrečo,
Kazni me hipoma Bog; prilomasti do mene jo medved,
Spleza na moje drevó; da je mene ugledal, si mislim;
Kako me lomil je strah, kak so se mi hlačice tresle!
Klical sem Božjo pomoč in Bog mi je tudi pomagal,
Pride do mene terdó, pomolí zdaj tace kosmato,
Z veje uterga si sad, pomolí mi lesniko pred usta,
Mislim, da meni molí, in od straha zavpijem mu: „nočem“.
Medved se zgane, in resk! zašumi jo po vejah na zemljo.
Ni kosmatún me vidil, prikrit sem tičal med perjem,
Proti svitlobi deržé je gledal sadú, če je dober.
Padel je. Jaz pa vesel sem splezal z drevesa na zemljo,
Šel sem domú, in še zdaj pred očí si vidim medveda,
Kak derží mi pod nos in terpkó ponuja lesniko.

M. Kračmanov.